

La dona que ve

Linies llargues i arrodonides i, sobretot, una infinita varietat de colls, és el que s'ha vist als salons Cibeles i Gaudí: dues passarel·les per a un sector deficitari.

No hi hagué manera. Ni tan sols la brillant desfilada de Toni Miró aconseguí exorcitzar l'aire d'abandonament i acomiadament que inundava totes i cadascuna de les cerimònies que celebraren la passada edició del Gaudí dona. "Aquest serà el darrer any", s'assegurava interessadament entre les exhaustes i minvades hosts de periodistes. La major part d'ells ni tan sols havien tingut temps de desfer la maleta de la passarel·la Cibeles. I és que, rivalitats més o menys justificades, resulta difícil d'entendre que un sector, el de la moda femenina, la balança comercial de la qual ha estat espectacularment deficitària el 1989, tinga necessitat de dos certàmens, per a més inri seguits, (Cibeles, 22, 23 i 24; i Gaudí, 26, 27 i 28 de febrer) que oficien la cerimònia de la -de moment- imparabile crisi. Coses de l'entrada a la CEE i de l'augment d'importacions del sud-est asiàtic.

Cal reconèixer-ho. La Moda d'Espanya, inclús la subvencionada, resulta molt cara. Però si no és l'espanyola serà l'europea i, per a les butxaques amb menys possibilitats, la moda prompta, la que tornarà a entonar el cos i l'ànim l'hivern que ve tant o més que la gimnàstica, les vitamines, el sexe o el ginseng. De la moda, es diga el que es diga, no es pot passar, si no és que un o una renuncia a mirar-se a l'espill i a agradar. La moda arrossega perquè té com aliades dues armes juga-

Victorio i Lucchino.

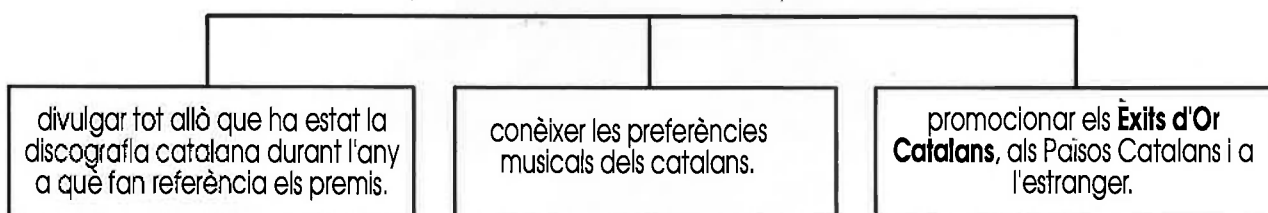
neres i irresistibles: la seducció i la inconstància i perquè fomenta l'expressió individual: cadascú pot disposar del seu cos com li vinga de gust, entre el ventall de propostes amb les quals aquesta es mou i expressa. La moda no uniformitza, singularitza. No reclama màrtirs, sinó intel·ligència, enginy i llibertat. Per això és directament proporcional a la democràcia. No cal sinó donar una volta per la història per a comprovar-ho.

Avui per avui, els vestits més que gastar-se per vells, es gasten de sentit, es desmantitzen per als seus propietaris en primer lloc. Per això resulta reconfortant que justament quan comença a donar símptomes d'esgotament, els certàmens Cibeles i Gaudí anuncien que el recanvi està assegurat.

En Cibeles, les col·leccions de Victorio i Lucchino, el valencià Francis Montesinos i el madrileny Jesús del Pozo, s'erigiren en triomfadors absoluts del certamen, per damunt dels inevitables aplaudiments de l'habitual claca; especialment els primers, els quals demostraren que pot fer-se un savi i refinat ús de motius genuïnament andalusos, volants, blondes, floca-dura de mantons, sense caure en el tòpic. Jesús del Pozo, per la seua banda, entusias-mava amb les faldilles àmplies i amples, els cossos breus, els velluts i les gases. A Madrid arrasa justificadament, tot jutjant l'elegància i el lirisme de la seua col·lec-

ÈXITS D'OR CATALANS 1989

els premis **Èxits d'Or Catalans**, dels quals enguany es compleix la quarta edició, tenen tres funcions preeminentes:

ÈXIT D'OR CATALÀ nº 1
1986

El cant de l'enyor

ÈXIT D'OR CATALÀ nº 1
1987

Et portaré una rosa

ÈXIT D'OR CATALÀ nº 1
1988

Geografia

ÈXIT D'OR CATALÀ nº 1
1989

Organitza:

Amb la col.laboració de:

diari **AVUI**

el Temps

XARXA
Revista mensual d'actualitat

SERVEIS DE CULTURA
POPULAR
fundació cultural

Direcció Executiva: **XAVIER TUDELA**

ÈXITS D'OR CATALANS 1989

ELECCIÓ POPULAR MILLORS CANÇONS

RELACIÓ DE LA DISCOGRAFIA CATALANA EDITADA DURANT 1989

AMBTAINER: El, les i'hoi
 ROSITA AMOHES: Cançons
 THE AHTIC CHAMBER ORCHESTRA OF ALASKA: Leonora Milà - Pedro Carbone - Bernat Deltell
 PERFECTO ARTOLA I BENASSAL: 750è Aniversari I
 ASSOCIACIÓ CATALANA DE COMPOSITORS: Volum II
 LLORENÇ BARBER: Obres
 BARS:
 ARTUR BLASCO: Rosa vermella, rosa galant
 JOAN BIBILONI: Born
 MARIA DEL MAR BONET: Ban a prop
 B-30: Si avui és dimarts això és la terra
 MANEL CAMP: Viu
 CENTRE D'INICIATIVES D'EXPERIMENTACIÓ PER A JOVES DE LA FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS: Premi CIEJ de noves experiències electròniques musicals
 LLUÍS CLARET amb ENGLISH CHAMBER ORCHESTRA:
 COBLA ELS MONTGRINS: Sardanes a Torredrà
 COBLA LA PRINCIPAL DE LA BISBAL: Danses del Bages
 COBLA LA PRINCIPAL DE LA BISBAL - POLIFÒNICA DE PUIG-REIG: Sardanes al Bages
 COBLA MEDITERRÀNIA: Mediterrània
 COBLA MIRAMAR: Catalunya Mil lenària
 COBLA MONTGRINS: Maritíria Font i Coll
 CORAL SHALOM:
 FRANÇOIS COUPERIN: Les Nations-1726

SALVADOR DALÍ: Être Dieu
 D-CLAM: Mr Hyde
 DISCOTECA CANAL: Las noches de Canal
 DISSENY: Com un somni
 DIVERSOS: Canlem pels que no poden cantar
 EL SAC DE DANSES: Galop
 EL TEC I LA TECA: Rock en català
 ELÈCTRICA DHARMA: Fibres del cor
 ELS PETS:
 ELS SEGADORS: Els Segadors
 ESCOLANIA DEL LLUC:
 NÚRIA FELIU: Amb cor i ànima
 FCC I FUM: Amb un lloro per parlar
 FOLLIM FOLLAM: Cançons porques
 CELDON FONOLL: Entità del temps
 GRUP GAVINA: Quan penso en tu
 GRUP ROCA GROSSA: Havaneres
 DONNA HIGHTOWER - CORALS DE MALLORCA:
 HISTÒRIA DE CATALUNYA: Cada terra té una història
 JOC FORA: Colors
 KITSCH:
 LA FURA DELS BAUS: ERG
 LA GENUÏNA: El gos de la Dolors
 LA MADAM: Micos i mones
 LA PATUM DE BERGA:
 LA VELLA DIXIELAND I MANEL JOSEPH:
 LAX "N" BUSTO: Vas de punt? ... o qué!!!
 HIPÒLITO LÁZARD: Commemoració del centenari del gran tenor Hipòlito Lázaro
 L'ESPINGARI: Cançó Catalana - Havaneres
 TETE MONTOLIU: The music I like to play, Volum I

TETE MONTOLIU: The music I like to play, Volum II
 GUILLERMINA MOTTA: Bestiari
 MÚSICA NOSTRA: Bella sa peça
 MÚSICA POPULAR DE "EL CAMPET DE MIRRA":
 JORDI NOGUERAS: B S O. Elecció Central
 ORQUESTRA MARAVELLA: En concert
 ORQUESTRA TALLER DE MÚSICS DE BARCELONA - TETE MONTOLIU:
 ORQUESTRA D'ALGAIDA:
 ORQUESTRA GALANA: Aquesta nit... tu i jo podem somiar
 P.C.C.: Cançons de la revolució
 TOMEU PENYA: Arrels '89
 QUICO PI DE LA SERRA: Qui té un amic
 ALBERT PLA: Ho sento molt
 POLIFÒNICA DE PUIG-REIG - COBLA PRINCIPAL DE LA BISBAL: Sardanes coralís
 MARIA DOLORES PRADERA - MARIA DEL MAR BONET: Compilació
 SOFIA PUCHE: Piano - Cants Intims
 RETALLS: Per a tu!
 XÀVIER RIBALTA: Cants Intims d'Apel·les Mestres
 ROVELL D'OU: Per Nadal cada ovel·la el seu corral
 TON RULLÓ (TR): Filla de la llum
 TON RULLÓ (TR): Pau... aul
 JORDI SABATÉS: El secret de la criolla
 CARLES SANTOS: Piano
 SAIU: Per la porta de senyal
 JORDI SAVALL: John Coprario

JORDI SAVALL: Lessons for the Lyra-Violi
 JORDI SAVALL: Marin Marais - Pièces a deux violas
 JORDI SAVALL: Marin Marais - Pièces de viole du second Livre 1701
 JORDI SAVALL: Claudio Monteverdi - Vespro della beata vergine 1610
 JORDI SAVALL: Musicien de l'Europe
 JORDI SAVALL: Pièces de viole
 JORDI MANUEL SERRAT: Material sensible
 SET JAW:
 SONS NATURALS DE MENORCA:
 SOPA DE CABRA:
 SPRIT'DI:
 SUI GENERIS:
 MAX SUNYER TRIO: Sal marina
 ENRIQUETA TARRÉS - SOFIA PUCHE: Zampeois
 TRADIVARIUS: Tradivarius
 TRIO DE BARCELONA: Beethoven Triple concert
 VÍCTOR VALLS: Entre manges
 VEUS DE LA MAR BELLA: Onas enllà
 VIA CLARIS: Una música per sempre
 LLUÍS VIDAL TRIO: Cançons populars
 FRANK VILA: Crepsúculo
 HÈCTOR VILA: Desig
 MARIA JOSEP VILLARROYA: Via Lliure
 JUDES XANGUET I LES MANIQUINS: Judes Xanguet i les maniquins
 XEREMERS DE SA CALATRAVA:
 080 BCN: Línies

OBSERVACIONS

- Ompliu aquesta butlleta amb lletra clara.
- Es pot votar per un o bé els deu Èxits d'Or Catalans 1989, però una sola vegada i utilitzant una única butlleta.
- Atès que es fa referència als Èxits d'Or Catalans 1989 és necessari que les cançons hagin estat editades durant 1989. Juntament a aquesta butlleta de votació es relaciona la discografia catalana editada durant l'any passat, tot i que -recordeu- es voten cançons i no títols de discos.
- Feu arribar aquesta butlleta a: XARXA CULTURAL, Apartat de correus 1313, 08080 Barcelona. La data límit de recepció de vots és el dia 26 de març de 1990.

Butlleta de votació

Nom.....

Adreça.....

Localitat..... Codi Postal.....

Comarca..... Telèfon.....

- ÈXIT D'OR CATALÀ Nº1
- ÈXIT D'OR CATALÀ Nº2
- ÈXIT D'OR CATALÀ Nº3
- ÈXIT D'OR CATALÀ Nº4
- ÈXIT D'OR CATALÀ Nº5
- ÈXIT D'OR CATALÀ Nº6
- ÈXIT D'OR CATALÀ Nº7
- ÈXIT D'OR CATALÀ Nº8
- ÈXIT D'OR CATALÀ Nº9
- ÈXIT D'OR CATALÀ Nº10

A l'esquerra Victorio i Lucchino i dalt Montesinos Alama.

ció. Francis Montesinos és el rei indiscutible de la passarel·la. Les seues desfilades són una festa per als sentits. No és només la seua posada en escena el que emociona, sinó perquè continua sent fidel a la seua font d'inspiració: la memòria sentimental espanyola.

En Gaudí, Toni Miró no sol tenir rival, encara que el seu talent sobreix més en la roba d'home que en la de dona. Va convèncer, de nou, pels seus talls impecables i l'encertada combinació de colors. Impac-taren la línia de les taronges.

Toni Miró sol dir que un creador es caracteritza per no seguir tendències, mentre que Chanel, més assenyada i encertada, afirma que l'art d'un modista consisteix a saber interpretar l'aire del seu temps. Doncs bé, *l'aire* de l'hivern que ve s'ha detingut en els colls. Sembla impossible que una part aparentment tan insignificant d'un vestit com és el coll pugui metamorfosejar-se tant per obra i gràcia dels capricis de la moda. Llevat d'excepcions, els colls i les infinites declinacions seran els protagonistes absoluts de la moda que ve. Colls capeli-

na, estola, caputxa, colls tulipa, xals, colls que es converteixen en corbates, colls immensos, desbocats, puntes llargues i afilades, puntes que es transformen en butxaques o es lliguen a l'esquena...

Els muscles, per tant, seran rodons i llisos. Cosa que no serà del gust d'un nombrós sector de dones, especialment del País Valencià, que han fet de les muscleres una pròtesi imprescindible.

La figura femenina es dulcifica cada vegada més. La cintura es converteix en l'eix de l'arquitectura del vestit. Vestits, faltes i abrics seran llargs i amplis, a 10 cms. del turmell. Els pantalons s'estreten o es fan de camal estret. Tant en Cibeles com en Gaudí proliferaren les línies envoltants: capes i immensos xals-abrics. I en pantalons, la granota i el *short*. S'observaren moltes cremalleres i detalls daurats.

Si la moda és efímera, més ho és la passarel·la. Llàstima que aquesta no conquiste el carrer; si fos així, aquest país eixiria guanyant, vendria moda i, evidentment, seria menys avorrit. Amén.

Ana Páramo i Toni Picazo